

**TAM
UVNITŘ**

**HONZA
VOJTÍŠEK**

2025

NAKLADATELSTVÍ
GOLDEN DOG

TAM UVNITŘ

Text © Honza Vojtíšek, 2025

Obálka © Michal Březina, 2025

Redakce: Martin Štefko

Korektury: Zuzana Pallová

Sazba a grafické zpracování: Michal Březina

Vydalo nakladatelství Martin Štefko – Golden Dog v roce 2025

Svatojanská 703, 382 32 Velešín

www.goldendog.cz

1. vydání

Vytiskla TISKÁRNA PROTISK, s.r.o.

Rudolfovská 617, 370 01 České Budějovice

www.protiskcb.cz

ISBN 978-80-53027-16-8

ISBN 978-80-53027-17-5 (PDF)

ISBN 978-80-53027-18-2 (ePub)

ISBN 978-80-53027-19-9 (MOBI)

*Vašemu dětství.
Už se nikdy nevrátí.*

(srk) Mladý pár nalezen bez známek vědomí. Včera v ranních hodinách byla během mše za kostelem sv. Kryštofa objevena těla ZK (14) a SS (14). Těla byla nalezena za severní stranou kostela. Obě těla, držící se za ruce, se nacházela v hlubokém bezvědomí. Po převozu do městské nemocnice byly o jejich nalezení uvědoměny obě rodiny. Vzhledem k nízkému věku policie na případ uvalila informační embargo. Tím však poskytla živnou půdu pro různé spekulace.

Podle našich informací ani na jednom těle nebyly nalezeny žádné stopy zranění ani poškození a v okolí žádné známky cizího zavinění. Policie i lékaři odmítají říci cokoliv bližšího, ať už k aktuálnímu zdravotnímu stavu, či tomu, co se vlastně stalo. Původ bezvědomí je dosud neznámý. Vedle těl byl nalezen plastový chladicí box, batoh s věcmi běžné denní potřeby a jedno plato prášků na spaní. Z něj však chyběly pouze dvě tablety. Šlo snad o společný pokus o sebevraždu? Nebo jakýsi tajemný rituál? O případu i stavu obou nalezených vás budeme i nadále informovat.

ČÁST PRVNÍ NÁVRAT

*„Jděte! Včas
ať se zas
ke mně vrátí každý z vás!“*

William Shakespeare

KAPITOLA 1

Dva týdny před jeho posledním zvoněním na základní škole, šest měsíců před rozdělením Československa na dva samostatné a svrchované státy, čtrnáct měsíců před tragickým vykolejením tramvaje v polské Poznani, při němž zemřelo pět lidí a sedmdesát bylo ošklivě zraněno, skoro na den přesně rok poté, kdy Bathory vydali desku *Twilight of the Gods*, si toho Zdenek všiml poprvé. Ovšem podvědomě, ještě to nedokázal spojit s ostatními událostmi, které začaly jeho život doprovázet. Ostatně pořád to šlo svěst na dospívání a bující pubertu.

Bylo čtvrtední červnové odpoledne, zataženo, ale dusno. O číslo menší džínsová vesta pošíta metalovými nášivkami Zdenka dřela ve zpočeném podpaží. Šli s Bertem tak jako pokaždé, když se nudili, k obchodu s deskami. Před chvílí absolvovali tradiční slovní přestřelku s Bertovým spolužákem–

„Hele, Tvoje Máma jde...“

„Čus, Malé péro!“

„Tvoje máma má malé péro.“

„Tvoje máma má zas kundu vytahanou tak, že by se v ní dalo zatleskat.“

„To je dobrý, ty čuráku.“

„Hele, už tě máma nachytala, jak si ho honíš na hajzlu?“

„Ne.“

„Dobrá skrýš, co?“

„Tvoje máma je dobrá skrýš.“

—a teď hádku přenesli mezi sebe.

„Vůbec nechápu, jak to vlastně myslíš,“ vrtěl Bert hlavou. Stejně jako Zdenek měl na sobě až doběla sepranou a ošoupanou džísku s červenou barvou vyvedeným logem Cannibal Corpse na zádech. Všichni mu to záviděli, nevěděli však, že Bert musel své sestře, která logo na záda vytvořila, měsíc posluhovat. Kolena měl věčně pokrytá strupy (jako první z party dostal skateboard) a obličej nestvůrným akné. Měl tak velké nozdry, že mu od první třídy na základce říkali Balšoj Nozdrev.

„Jenom tvrdím, že Černá deska Metallicy je vykročení změkčilým směrem,“ zdůraznil hlubším tónem Zdenek, natáhl si pramen vlasů a snažil se ho dlaní co nejvíce uhladit podél tváře. Měl kratší vlnité vlasy, sahající mu sotva do očí. Hrozně moc si přál mít dlouhé, pořádnou řepu, kterou se dá točit, ale ty jeho rostly pomalu a matce se délka dvakrát nezamlouvala a vždy jej po čase donutila se ostříhat. Navíc se mu neustále

kroutily, nenáviděl je za to, toužil po naprosto rovných. Když šel ven, pokaždé si je namočil a prsty co nejvíc natáhl. Lepil si je skoro na tváře, jen aby byly co nejdelší. V noci spal v zimní pletené čepici, aby měl ráno vlasy co nejrovnější. Jeden z prvních marných bojů jeho života. „Směrem ke sladoučké popině, chápeš? Podívej, kolikrát jsi vloni slyšel Metallicu v rádiu? Hm? Ani jednou, dneska tam ten jejich sladák hrajou skoro každý den. Najednou Metallicu poslouchaj lidi, kteří ještě nedávno jen při vyslovení slova metal křivili držky. Podívej se na Katku. Metal pro ni byl vždycky něco odpuzujícího, hnusného, neposlouchatelného, a teď Metallicu miluje. Ale jen Metallicu. Jinak si dál jede v tom svém disku a Oceánu. Už chápeš, co tím chci říct?“

„Ale vždyť ty sám jsi ještě před dvěma rokama poslouchal Team,“ rozhodil Bert rukama.

„No jo,“ vydechl popuzeně Zdenek.

„Počkej,“ zarazil ho Bert, zastavil se a strčil hlavu do okýnka trafiky, již míjeli. „Dobrý den, paní Skálová. Byly by čtyři kusovky?“

„Být tvoje máma, tak ti zpřelámu ruce a vymlátím zuby,“ zasyčela trafikantka, ale přesto z krabičky vyklepala čtyři startky s filtrem a položila je před Berta tak, aby nebyly vidět.

„Každý nemá takový štěstí,“ zasmál se Bert, poslal trafikantce vzdušný polibek, položil před ni hromádku drobných a co nejopatrněji zastrčil cigarety do náprsní kapsy džísky.

„Val to na mě, kámo,“ pobídl Zdenka, když zase vyrazili ke starému Prioru. Jestli něco jeho kamarád uměl, tak argumentovat. Zdenek málokdy jen tak pouštěl něco do placu. Bertovi sice nejednou přišlo divné, o čem všem jeho kamarád dokáže přemýšlet, ale obdivoval ho, že o tom dokáže dlouho a smysluplně mluvit. On sám to neuměl, a tak to nahrazoval ironií a posměšky.

„Ty to prostě pořád nechceš pochopit,“ navázal Zdenek a odplivl si v chůzi do odpadkového koše. Paní s nacpanými taškami v obou rukou, která je právě mījela, znechuceně zasykla. „Neříkám, že Černá deska je vyloženě špatná. Jenom je prostě jiná, mírnější, pomalejší, uhlazenější... popovější, když to tak řeknu. Vždyť tam není jediná rychlá skladba. Je to ostrý útok směrem k rádiím a MTV. Vem si třeba Testimony of the Ancients od Pestilence. To bude za pár let jedna ze stěžejních a základních desek death metalu. Ukázková a určující práce. Co bude Černá deska? Ukazatel, jak jde thrash metal do hajzlu. Bude to pořád jenom ta deska, která přitáhla Metallicu na diskotéky. Obávám se, že je ukazatelem, kam se ta kapela bude ubírat. A je to směr, kterej se mi prostě a jednoduše nezamlouvá. To je všechno, co tím chci říct.“

„Obáváš se... No, když používáš taková slova, tak to asi musí být vážné,“ rozchechtal se Bert. „Podle mě o věcech moc přemýšlíš. Něco tě zaujme a zbytečně se v tom vrtáš a nimráš. Ty, který

máš rád Hammerheart a Twilight of the Gods od Bathory, chceš někomu vyčítat vyměknutí?“

„Na to můžu říct jenom jedno,“ nedal se Zdenek. „Slyšel jsi někdy Bathory v rádiu? Nebo viděl nějaký jejich klip v televizi? Však se ukáže, kam půjdou Bathory a kam Metallica.“

Dorazili ke svému cíli. V podloubí socialistického obchodního domu se vedle sebe tlačila řada malých obchodů. Oděvy, obuv, elektro, jedna z prvních večerek ve městě a uprostřed obchod s deskami, kazetami a CD. Z malého repráku zavěšeného nad výlohou obchodu se do ulice tiše linula moderní hudba.

Oba chlapci krátce prohlédli nabídku ve vitrině, až poté vstoupili dovnitř. Obchod s hudebními nosiči si pronajímal menší část většího prostoru potravin. Kolem pultu se vinul had nakupujících. Hned za vchodem zabočili doleva a vnořili se mezi dvě vysoké police s nosiči. Magnetofonové kazety se choulily pod obaly vinylových desek, v rohu se nezkušeně rozhlížely čtvercové obaly kompaktních disků.

Ulička mezi policemi vedla k prodejnímu pultu, za nímž mezi obrovskými rostlinami, tyčícími se do výšky jako tělesní strážci, seděla mladá dívka. Oběma chlapcům připadala již hodně dospělá, ale její hlas ji v tomhle ohledu zrazoval. Jakmile promluvila, člověk by jí neřekl ani těch dvaadvacet let. Černé vlnité vlasy měla vyčesané do obrovského drdolu. Jen přes spánky

se jí podél tváří svažovaly dva vlnité prameny. Výrazně namalované oči hleděly do barevného časopisu pro mládež, s nimiž se poslední měsíce doslova roztrhl pytel. Lalůčky obou uší procházely černé hrubé kruhy tak velké, že by jimi proskočilo středně vzrostlé kotě. Ramena a část paží zakrývala lesklá bílá látka košile s červenými puntíky velikosti pětikoruny. Spodní okraje košile měla do uzlu zavázány pod vyklenutými nadry. Jakmile se postavila, do tmavého prostoru zasvítilo její holé břicho a zářivý úsměv. Černé šortky příjemně kontrastovaly s její košilí a hladkými opálenými stehny.

„Nazdar, kluci,“ mrkla na ně.

„Ahoj,“ zazněl nesmělý dvojhlas.

Tamara byla jen jedním z důvodů, proč Zdenek s Bertem obchod navštěvovali takřka pravidelně, aniž by si cokoliv koupili. Na Tamaru byla radost pohledět a v obou chlapcích vyvolávala zvláštní, příjemný a nepopsatelný pocit, kdesi uvnitř, mezi pupíkem a... Tamara je oslňovala nejen svou krásou, uhrančivě tvarovanou postavou a zpravidla sporým oblečením, ale i tím, že se k nim chovala příjemně a kamarádsky. Nevěděli, jestli tak činí čistě jen profesně a chová se tak ke každému zákazníkovi, ale byla jim sympatická tím, že se nad ně nepovyšovala, nepřehlížela je a nevysmívala se jim jako mnohé ostatní starší dívky.

„Že nejste na koupališti?“ odložila časopis a opřela se dlaněmi o skleněnou desku stolu,

zpod níž se do okolí usmívaly rozzářené tváře zpěváků a zpěvaček.

„No,“ uhnul Zdenek očima z jejího výstřihu, „dneska se nám nějak nechtělo. Zás takové teplo není.“

„Ne? Si zkuste na celý den sednout tady.“

„No jo, alespoň z toho máš prachy.“

„To jo, a spoustu divných pohledů,“ usmála se Tamara směrem k Bertovi, který na rozdíl od Zdenka očima neuhnul.

Bert si vyzývavého ticha všiml až po chvíli, upozoroval, jak na něj prodavačka i kamarád upřeně hledí. Rychle sklopil zrak k podlaze a vyplašeně zakašlal.

„Přišli jste se jenom podívat?“ zeptala se dvojsmyslně.

„No jo,“ přitakal Zdenek. Zarudlý Bert mlčel. „Pustíš nám něco?“

Tamara se podívala na Berta a s úsměvem přitakala. „Vyberte si.“

Chlapci se vrhli každý k jednomu z regálů a očima začali projíždět širokou nabídku.

„Hele,“ vykřikl najednou Bert, „tohle je nový!“

Když se Zdenek otočil, ukazoval Bert na šedivý obal desky. Jeho dominantou byla dětinská kresba několika postav. Prosté tahy tužkou nebo uhlem vypadaly jako z prvního ročníku lidové školy umění. Kresbu lemovaly dva nápisy. Horní hlásal LUES DE FUNES, spodní se Bert snažil vyhláskovat: „The-gre-at-hard-co-re-o-drb.“

„Tohle?“ kývl na Tamaru Zdenek.

Protáhla obličej a zavrtěla hlavou. „Kluci, tohle fakt ne. To ven pustit nemůžu. To je, jako když se sypou brambory do sklepa na starou ospalou kočku. Vyberte si něco jiného.“

„Hm,“ přitakali oba a po chvíli zmatené nerozhodnosti vybrali osvědčenou klasiku.

„Tak...“ načal Bert.

„... Debustrol,“ dokončil Zdenek.

„Dobře, podejte mi ji,“ zagestikulovala na ně prsty jako Bruce Lee na protivníka. „Ale ne Příchod zla,“ dodala rozhodně.

„Proč ne?“ podal jí Bert desku z regálu.

„Protože tam zpívají *Běž do prdele!*, blbe,“ odpověděl za prodavačku Zdenek.

„Přesně,“ mrkla na něj Tamara. „Co takhle Infarkt? Ta má docela grády. Běžte ven, trochu to ztiším.“

„No jo...“ otočili se chlapci k odchodu.

„Ty vole, viděls je?“ vydechl nevěřícně Bert, když vycházeli ven. „Ta nám je vystavila záměrně, za to dám ruku do ohně.“

„Tu ruku dáš tak akorát večer do trenek. Si moc věříš,“ podržel Zdenek dveře a nechal dovnitř vstoupit starší paní.

„Co? Tys to neviděl? Jak se schválně opřela rukama, sevřela je mezi lokty, aby se víc vyboulily, a strčila nám je skoro před ksichty? Ty vole, to je... očividný!“

Zdenka pro kamaráda netypické slovo zarazilo. „Tak dej večer pozor na zápěstí, víš, že zítra hrajeme pinčes.“

„Si představ, že je někdo drží v ruce,“ zahleděl se Bert do svých dlaní jako ztrápený Kamenožrout. „Tak velké a tak silné...“

Zdenek se zasmál. Postavili se každý z jedné strany venkovního reproduktoru a Bert dal přes výlohu Tamaře znamení.

„Počkej!“ vyhrkl najednou Bert. „Tvůj brácha je držel, ne? Říkal jsi—“

„Říkal jsem jenom, že když jsem jednou přišel ze školy, byla Tamara u nás,“ zarazil ho Zdenek. „S bráchou. Neříkal jsem, že na ni hrabal ani že spolu něco měli.“

„Kurva, ale i tak. Jenom ta představa, že ji máš doma. Neříkal brácha něco?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Zdenek se stopou zklamání a smutku ve tváři. „Je o deset let starší,“ prohodil, jako by to jeho kamarád nevěděl, „takové věci mi neříká.“

„Kurva!“ zaklel Bert už do zvuků kytary.

Oba chlapci zvedli, takřka až nábožně, hlavy k reproduktoru a rozkývali je do rytmu. Zdenek si několikrát uhladil ofinu kolem očí, Bert zvedl pravou ruku a začal zdviženým prstem hrozit odrazům jejich postav ve výloze.

„Ale stejně, ta je...“ pronesl Bert.

„Jo, je to fakt pecka.“

„Myslím Tamaru, debile.“

Nadávku Zdenek však nezaregistroval. Jeho pozornost upoutala výloha. Jeho a Bertův odraz. A cosi mezi nimi. Rychle se ohlédl, jestli těsně za nimi někdo neprošel, ale široko daleko nikdo. Přišlo mu, že metalová hudba kolem nich vytvořila jakési ochranné pole, které k nim nikoho nepustí. Zároveň mu došlo, že se ten divný odraz nehýbal. Nebyl to někdo, kdo za nimi prošel. Pohlédl znovu do skla. Bert vedle něj potřásal hlavou, jeho rty se hýbaly, jak se snažily zachycovat zpěvákova slova. Odraz mezi jejich hlavami se stal pouhou šmouhou, která mizela jako mlžný opar na okně. Zdenek zamrkal a snažil se zaposlouchat do hudby. Pustit to z hlavy, byť mu ten obraz cosi připomněl.

„Ty vole, vidíš to?“ vyrušil ho Bert, když už to skoro měl. „Čum!“

Zdenek sledoval kamarádovu ruku zakončenou rovným ukazováčkem směřujícím mezi jejich nohy. Do míst, kde poskakoval vrabec. Sotva dva centimetry od Bertovy nohy.

„Vidíš to?“

„Vidím,“ přitakal Zdenek.

Vrabec proskákal mezi jeho a Bertovou nohou, u kovové paty výlohy se otočil a propokal Zdenkovi mezi nohama. Mnohem víc než samotný fakt, že u nich poskakuje jinak plachý vrabec, Zdenka zaujal fakt povahy toho poskakování. Vrabec nehledal potravu, nezobal drobky, neskláněl se před nimi. Naopak, s hlavou

vztyčenou jakoby radostně, ba přímo provokativně, poskakoval kolem nich. Znovu a znovu.

Bertovi už to nedalo, a když vrabec míjel jeho špičku, šoupnul chodidlem přímo k němu. Vrabec se mu elegantně vyhnul, ale neulétl. Jen pokračoval dál, do oblouku a zpátky mezi jejich nohy.

„Ty vole, dupni na něj!“ dloubl do Zdenka Bert.

„Seš debil? Proč bych na něj dupal?“

„Protože je, vole, drzej!“

„A ty jsi zase pako.“

V zápalu nad vrabcem si ani nevšimli, že hudba dohrála. Až chvíle ticha po jejich slovní přestřelce je zaujala.

Bert zvedl hlavu a rukou Tamaře ukázal, ať to pustí znovu. Dívka za sklem jen zavrtěla odmítavě hlavou a její rty tiše naznačily: „Zase zítra.“

Zdenek si všiml, jak Bert počkal, až se Tamara otočí, a poslal jí vzdušný polibek. „I ty divochu,“ dloubl do kamaráda loktem. Pohled však upřel do vitríny, přímo mezi odraz jejich hlav. Do míst, kde před chvílí zahlédl ten zvláštní tvar. Teď tam nebylo nic, ani mizící šmouha. Jen o kus dál hleděla zasmušilá tvář Hanky Zagorové v noční ulici na obalu gramodesky.

KAPITOLA 2

Zdenek takřka cítil, jak mu podvečerní červnové slunce vytahuje vlhkost ze stále ještě mokrých vlasů. Vraceli se s Bertem a Stelou z koupaliště. Stela nesnášela Bertovo kouření, a tak Bert popoběhl a šel kus před nimi. Když Zdenek viděl, že se Bert neohlíží, chytil Stelu za ruku. Tentokrát ho neodstrčila. Sevřela jeho dlaň a přejela mu palcem po kloubech. Podíval se na ni. Usmála se.

Stela k nim přišla v páté třídě. Klasický zamlklý nováček. Trvalo dlouho, než ji holky vzaly mezi sebe, a někteří z kluků se jí posmívali ještě teď, obzvlášť když se dostali do vleku puberty. Trochu stoupla na vážnosti, když v den domácích mazlíčků do třídy přinesla otcova hroznýše královského. První dvě hodiny ho měla bez jakýchkoliv problémů omotaného kolem krku jako šálu. Jakmile do třídy vstoupila češtinářka, vypískla jako vyděšená myš a utekla ze třídy. Odmítala do ní vstoupit, dokud hada nepřenesli do vitríny v ředitelně. Stela bydlela jen dva domy od Zdenka. Byla nižší a díky kratším vlasům se v hloučku chlapců dokázala ztratit.

Hrála s nimi fotbal, na vojáky, lezla po stro-
mech a přeprala několik kluků, co se jí posmí-
vali. Do nedávné doby ji nikdo neviděl v sukni.
Venku lítala v teplácích a vytahanych tričkách.
Byla pravým opakem své mladší sestry – ta se
malovala již v devíti letech, na kalhoty si vždy
připevnila něco typicky holčičího a vlasy měla
dlouhé až po zadek. Stela byla vždycky trochu
klučičí. I její tělo jako by to vědělo a s provoka-
tivními tvary nijak nespěchalo. Ale její obličej,
když se usmála... Zdenek byl ztracený. Nedávno
ho před spaním napadlo, jestli to právě není
její netypická ženskost, onen chlapecký výraz,
nebo jak to nazvat, co ho na ní přitahuje. Vždyť
i Cynthii Rothrock měl rád nejen pro její karate,
ale zjistil, že se mu líbí i jako žena. Tyhle myš-
lenky mu nebyly moc příjemné. Byť se zabývaly
příjemnými věcmi. Obzvlášť když si vybavil
tajně vyslechnutý rozhovor Steliny matky s jejich
sousedkou, kdy projevila obavy, zda její dcera
není ta lesba, nebo jak se jim říká. „Není,“ chtěl
vyskočit zpoza rohu a uklidnit její matku radost-
nou zprávou, ale strach a obavy mu to nedovolily.

„Co večer?“ nadhodil Zdenek, když se Bert
zastavil a zašlápl dokouřenou cigaretu. Stela
rychle pustila Zdenkovu ruku. O půl kroku od
něj ustoupila. Bert si toho všiml a škodolibě se
usmál. „Nepůjdeme do maringotky na automaty?
Naučím tě konečně, jak se v R-Type dostaneš do
pátého kola.“

„Dneska ne,“ odmítl Bert nabídku. „Valím domů, dávaj Vrať se do hrobu.“

„Co na tom filmu pořád máš? Vždyť už jsi ho viděl minimálně třikrát.“

„Je to hrozná prdel. Ale hlavně, Pollertová tam ukazuje kozy. A hezčí kozy jsi prostě neviděl.“

„No jasně...“ okomentoval to posměšně Zdenek, zatímco se Stela nevěřicně odvrátila.

„Má snad hezčí kozy?“ ukázal Bert na Stelu.

„Debile,“ zaškaredila se na něj.

Zdenek svěsil ramena a sklopil zrak: „Představ si, že nevím. Nikam nespěcháme.“

Čekal, že Stela vynadá i jemu, ale jen se na něj podívala. Nevěděl, zda vztekla, nebo uznale. Už dávno si všímal, že ho jeho upřímnost přivádí do rozpačitých situací. Několikrát, hlavně v poslední době, si řekl, že by ji měl krotit, ale bylo to asi v něm. Když to mělo zaznít, zaznělo to, netušil, proč skrývat pravdu. A tohle pravda byla.

„Tys byl vždycky blbec,“ zhodnotil ho Bert.

„Třeba se ti snažím přizpůsobit,“ odpověděl svým typickým rozvážným klidem. Mlčky na sebe hleděli, než se to Zdenek pokusil všechno hodit za hlavu: „Tak zítra?“

„Jo,“ cvakl Bert naprázdno zapalovačem. Pak zvedl ruku na pozdrav, vyhnul se očnímu kontaktu se Stelou, otočil se a odběhl.

„A co my?“ chytil Zdenek odhodlaně Stelu za obě ruce a zadíval se jí do očí. „Už taky musíš?“

„Ne-e,“ usmála se.

„Naši... naši jsou na odpolední a brácha jel někam na školení. Kvůli nové práci. Na týden. V naší koupelně skvěle schnou plavky.“

„Páni, tak to budeme muset vyzkoušet.“

Zdenkovi se rozbušilo srdce, že to cítil až v kolenou.

* * *

Pokojem zněla metalová hudba, křeslo stálo v obležení rozšklebených batohů a na posteli v rohu u okna pod velkým plakátem Motörhead s démonickou lokomotivou se objímala dvě těla. Zdenek se snažil, aby do Stely moc nenarážel zuby, přitom se pokoušel rukou zajet pod její triko. Nechala ho. Ruka znehybněla, když celá dlaň přilnula ke Stelině kůži. Břicho se jí chvělo rozrušením. Pokusil se zapojit jazyk a vyjel rukou výše. Dokud nenarazil na pahorek. Jemně ho ohmatl prstem a pak ho přikryl svou dlaní.

„Pomalu,“ vydechla mu Stela do úst. Prsty ho lechtala ve vlasech. Trochu slintala, ale Zdenkovi to nevadilo.

„Počkej,“ odtáhla se k jeho nelibosti. Usmívala se však. Vytáhla si triko a odhalila pravé ňadro. „Má je Pollertová hezčí?“ snažila se napodobit Bertův hlas.

Šokovala ho. V šesté třídě, když se poprvé uvolila navštívit ho doma, jí zajel rukou mezi nohy. Viděl už několik fotek a u kamaráda video, které

jím otrásl. Muž si tam hrál na psa. Vůbec se mu to nelíbilo. Co ale ucítil svými prsty, ho překvapilo. Podivné záhyby a rašící chloupky. Jako by hladil scvrkávající se broskev. Až se zalekl, ucukl a ruku vytáhl. Od té doby se chvíli nestýkali a trvalo několik měsíců, než spolu začali chodit. Tohle bylo nejodvážnější, k čemu se dopracovali. Líbali se, objímali, občas někam zajel rukou, ale oba se pořád drželi zpátky. Teď se mu její stále ještě plně nerozvinuté ňadro smálo přímo do obličeje.

„To nevím, ale určitě tak nehřeje v ruce.“

Usmála se. „Zkus ochutnat.“

Naklonil se nad ni, rozevřel rty a skoro sevřel bradavku mezi nejistými rty, když se nad nimi ozvala obrovská rána.

„Co to bylo?“ nadzvedl se.

Stela si rychle stáhla triko. „Nevím, asi okno. Myslím...“

Zdenkovi srdce bušilo až ve spáncích. Cítil, jak se mu pod kůží roztéká horko. Vařící krev mu proudila tělem vzrušením i leknutím zároveň. Pokusil se Stelu uklidnit pohybem ruky, zvedl se na kolenou a vyhlédl z okna.

Zahlédl v něm tvář. Rozmazanou a průhlednou, jako šmouhy po hadru, ale známou. Otevřel pusou, dech se mu však na krátkou chvíli zasekl v krku a odmítl vydat jakýkoliv zvuk. Rychle střelil pohledem po Stele, jestli to vidí taky, ale stále ležela a hlavu měla v úhlu, z něhož

nemohla vidět nic. Když znovu pohlédl do okna, zmizelo to. Samozřejmě. Nikdy to tam taky být nemohlo. Bydlí ve čtvrtém patře. Postava venku by neměla na čem stát. Leda snad na sousedovic satelitu, ale i tak by musela mít minimálně tři metry.

„Sakra,“ vyhekl.

„Co to bylo?“

„Nevím, počkej.“ Zabalancoval na měkkých matracích a přikročil k oknu.

„No do prdele...“

Stela se začala zvedat.

„Počkej,“ zarazil ji dlaní. „Asi bys neměla.“

„Co to je?!“

„Vrabec. Myslím...“

„Cože?“

„Vrabec. Napálil to do okna a teď leží na parapetu.“

„Je...“

„Nevím, ale řekl bych...“ Otočil klikkou a otevřel okno.

Dovnitř vnikl závan větru. Pták ležel na boku. Oči zavřené, zobák jako šipka ukazující přímo na Zdenka, nohy souměrně položené vedle sebe. Jako by spal. Ale Zdenkovi cosi říkalo, že takhle vrabci nespí.

Otevřel křídlo okna dokořán a z venkovní strany pohlédl na sklo. Na tabuli nebyla žádná šmouha. Ani smítko, nic, co by se podobalo zhlédnutému tvaru.

„Musel narazit do rámu,“ oznámil Stele a přejel prsty po skle. Zanechávaly po sobě šedivé šmouhy, které se ztrácely mrknutím oka. „Je po něm.“

„Chudák,“ vyhekla Stela. „Co–“ nestihla doříct.

Zdenek se nahnul z okna a rychlým pohybem mrtvého vrabce smetl z parapetu. „Už je to.“

„Tys ho...“

„Mám ho snad tahat do bytu? Mávat ti s ním před obličejem?“

„Ne, to ne. Nechtěla bych ho vidět.“

„No vidíš,“ zavřel okno. Prsty si urputně otíral o triko. „Až tě půjdu doprovodit, vezmu pytlík a vyhodím ho do popelnice. Jestli tam ještě bude.“ Sousedovic kočka umí být rychlá, pomyslel si.

„Ty jsi tak–“

„Nadržený,“ uniklo mu. Sakra.

„A blbý. Teď jsi to všechno zkazil.“

„Sorry, to jsem nechtěl.“

„To ti tak budu věřit.“

Sklonil hlavu a lehl si vedle Stely. Chvíli se ani jeden nehýbal, pak ucítil její dlaň, jak vklouzla do jeho, prsty se jim propletly.

„Nebud' smutný,“ pronesla jemně.

„Já jen...“ zavrtěl hlavou. „Myslel jsem, že něco vidím. Připomnělo mi to... Mé sny.“

„Sny?“

„Jo, mám poslední dobou divné sny. Není to moc příjemné. Po probuzení mi dlouho trvá, než se vzpamatuju. Ten... vrabec.“

„Co se ti zdá? Máma teď dostala takovou knížku o výkladu snů. Mohla bych se podívat. Nebo si ji půjčit a příště přinést.“

Otočil se na bok, čelem ke Stele, rukou ji objal kolem pasu a zajel pod triko. Ucítil, jak jeho pohybující se ruku zastavila loktem, ale neodstrčila ji.

„Vždycky jsem měl hodně živé sny,“ pronesl tajemně. „Fakt. Někdy si jsem po probuzení jistý, že se to opravdu stalo. Nebo mě to tak odrovná, že to v sobě nosím celý den a jsem... nevím, naštvaný, nevrlý, smutný. Jako bych litoval, že už je to pryč. Někdy mě taky pořádně vyděsí, jak je to ulítlé. Jednou se mi zdálo, že hledím na dva hlemýžďe šinoucí se po šterkové cestě. Jejich pohyb vydával odporný čvachtavý zvuk, jako když svíráš pěst ve vazelíně. A do toho si ti dva povídali. Přišlo mi, že ten sen měl pět hodin, a celou dobu v něm bylo jen tohle. Celý den jsem pak nemluvil a snažil se to vyhnat z hlavy. Poslední dobou se mi zdá...“

Čekala, že větu dořekne, ale když se k tomu neměl, popohnala ho, jako by vycítila, co má na mysli: „O kom?“

„O babičce, třeba. O dědovi. Jednom klukovi, co jsem se s ním kamarádil u tety. O Koutné, to byla naše sousedka...“

„A?“

„No...“ povzdechl si a olízl vyschlé rty. „Všichni ti lidé jsou mrtví. Babička. Děda z tátovy strany.

Koutná. I ten kluk, říkali mu Mára, nešťastnou náhodou se oběsil. Hrál si doma na Curro Jimenéze, podjela mu noha a... prostě se oběsil.“

„To je smutné.“

„Už je to pár let. Dneska by se mi ani pořádně nevybavila jeho tvář, kdyby se mi neukázala ve snech. Bylo to prázdninové kamarádství. Ale ty sny... Jsou v nich lidi, co už nežijou, a já s nimi normálně mluvím. Jako kdyby nikdy nezemřeli. Poslední tři noci se mi zdálo o Emilovi. Pamatuješ si na něj? Bydlel dvě patra pod námi. Zemřel vloni na podzim.“

„To je ten, jak spadl z balkonu?“

„Jo.“

Emil bydlel ve druhém patře. Byty na jejich straně domu měly balkon přes všechny tři pokoje. Dveře na něj vedly z obou krajních místností. Větší část zábradlí byla odkrytá, jen úzké válcové tyče. Zbytek byl zakryt šedými porcelánovými deskami, ale dole byla mezera, kterou se dalo prostrčit ruku. Emil se několik měsíců zabýval myšlenkou, že zvládne zábradlí přelézt a z venkovní strany přeručkovat z jednoho konce balkonu na druhý. Z myšlenky se brzy stala utkvělá představa. Emil začal posilovat, neustále venku cvičil, zavěšoval se a ručkoval všude, kde jen mohl – na klepadle na koberce, prolézačkách, na stromech. Vyprávěl o tom, ale všichni se mu vysmáli, že je hloupý, že to nedá a spadne. Emil s úsměvem kontroval tak ať, vždyť jsou to jen dvě

patra a pod balkony je trávou zarostlý plácek. Nic se mu nestane. Navíc se pořádně navleče, aby dopadl měkce. Ke všemu tam před nedávnem opravovali potrubí, takže je hlína načechraná. Posílali ho všude možně, tak o tom nakonec přestal mluvit. Ale jednoho dne, nikomu nic neřekl, se odhodlal všem, ale hlavně sám sobě, dokázat, že to zvládne.

Byl podvečer. Zdenek se vracel s Bertem z Posledního skauta. Sešli schody směřující k parkovišti před Zdenkovým domem, když je zarazilo modré mihotavé světlo. A bíločervená páska lemující většinu prostoru parkoviště přiléhajícího k panelovému domu. Po pár krocích je zastavil Bojas, Zdenkův soused z prvního patra. „Stůjte, kluci. Tady máte na zmrzku, vraťte se tak za hodinu. Jo?“ Až teď si za sousedem všimli hloučku lidí, dvou policejních aut a sanitky. Chtěli toho zahlédnout co nejvíc, ale Bojas je chytil za ramena a prudkým, lehce neomaleným, ale výmluvným pohybem je otočil a odstrčil od sebe. „Za hodinu!“ zdůraznil. „S rodiči to vyřeším. Běžte už.“

Emil se o přeručkování pokusil. A přesně, jak mu bylo předpovídáno, se neudržel a spadl. Ovšem zcela v rozporu s jeho představami a možnými scénáři hraničícími s jistotou se pustil nejprve levou a poté pravou rukou. To jeho padající tělo uvedlo do rotačního pohybu. Nešťastně

se natočilo tak, že během pádu v plné rychlosti narazil hlavou do hrany zábradlí Bojasova balkonu. O týden později kdosi zaslechl a poslal dál Bojasův rozhovor s Kropáčkovou z pátého patra, kde ji ujišťoval, že Emilova lebka byla v místě nárazu vmáčknuta dovnitř, jako když se prst zanoří do plastelíny.

„Jo, něco jsem o tom slyšela. Muselo to být strašné,“ řekla Stela tiše po chvílce ticha.

„Bylo,“ přitakal Zdenek. „Znali jsme se od školky. Byl to trochu podivín, občas měl divné nápady. Jeho matka se zhroutila, asi tři měsíce nepromluvila ani slovo.“

„Se jí ani nedivím.“

„Ani já z toho nebyl zrovna... chápeš?“ hledal v jejích očích oporu.

„Jasně.“

„Pořád jsem přemýšlel, jestli se tomu dalo nějak zabránit. Jestli jsme mohli něco udělat. Něco říct, někomu... jemu.“

Pohladila ho po tváři. Hleděl na její triko, na hrudi zvltněné.

„Když lidi chtějí něco opravdu udělat, nedá se jim to rozmluvit ani jim v tom zabránit.“

„Asi jo. Bylo to divné, fakt divné. A zvláště to bolelo. Někdo, s kým trávíš spoustu času, tu najednou není. Mladý kluk. Trvalo mi, než jsem na to přestal myslet. A teď ty sny. Jsou tak živé.“

„Myslíš, že mají nějaký význam?“

„Jako opožděný pocit viny?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Tam uvnitř.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete
zakoupit celou knihu.